

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **S.**, nar. X., štátny príslušník republiky Pobrežia Slonoviny, s miestom pobytu na Slovensku: Pobytový tábor R., t. č. na neznámom mieste v Maďarskej republike, zast. JUDr. M., advokátkou, H., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS: MU-16-11/DS-Ž-2011 zo dňa 30.6.2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/37/2011-23 zo dňa 31. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/37/2011-23 zo dňa 31. augusta 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-16-11/DS-Ž-2011 zo dňa 30.6.2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 9Saz/37/2011-23 zo dňa 31. augusta 2011 potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-16-11/DS-Ž-2011 zo dňa 30.6.2011, ktorým odporca podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú a podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle rozhodol, že v prípade cudzinca je príslušná na konanie o udelenie azylu Maďarská republika.

Súčasne rozhodol podľa článku 20 ods. 1 písm. d/ Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 zo dňa 18.2.2003, že odovzdanie cudzinca do Maďarskej republiky sa uskutoční najneskôr do 6 mesiacov od prevzatia zodpovednosti iným členským štátom alebo rozhodnutia o odvolaní alebo revízií, ak rozhodnutie pripúšťa odkladný účinok.

Odporca rozhodnutie zdôvodnil tým, že podľa § 3 ods. 1 zákona o azyle boli navrhovateľovi odňaté daktyloskopické odtlačky prstov a následne ich preverením podľa Nariadenia Rady (ES) č. 2725/2000 z 11.12.2000 týkajúceho sa zriadenia systému „Eurodac“ na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie Dublinského dohovoru sa zistilo, že navrhovateľ sa už v minulosti pokúsil získať ochranu vo forme azylu na území iného členského štátu uplatňujúceho dublinské nariadenie, a to v Maďarskej republike.

Dňa 7.6.2011 bolo v prípade navrhovateľa zahájené konanie o prevzatie zodpovednosti podľa dublinského nariadenia, v rámci ktorého odporca kontaktoval maďarský Úrad pre migráciu a občianstvo so žiadosťou o vzatie späť a posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu.

Vzhľadom k tomu, že žiadateľ naplnil podmienky čl. 16 ods. 1 písm. e/ Dublinského nariadenia, sa dňa 17.6.2011 Maďarská republika, ako členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, rozhodla prijať naspäť navrhovateľa, ktorého žiadosť o azyl zamietla a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia, čím súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie.

Na základe uvedeného odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle ako neprípustnú.

Krajský súd k námietke navrhovateľa, že odporca vec nesprávne posúdil po právnej stránke, keď sa nezaoberal hierarchiou kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nariadenia, konkrétne jeho čl. 9 ods. 4, nakoľko Maďarsko mu poskytlo v minulosti ochranu, ktorá trvala od 16.4.2007 do 11.4.2009, pričom v čase podania jeho aktuálnej žiadosti o azyl uplynuli viac ako dva roky od skončenia poskytnutej ochrany a udeleného pobytu v Maďarsku, uviedol, že táto námietka nie je dôvodná.

Poukázal na to, že táto námietka pramení z nesprávneho výkladu Dublinského nariadenia. Jedným z principiálnych dôvodov prijatia Dublinského nariadenia je stanovenie zásad, podľa ktorých o podaných žiadostiach o azyl jedným a tým istým žiadateľom má rozhodovať, resp. posúdiť jediný členský štát (čl. 3 ods. 1 Dublinského nariadenia). Určenie takéhoto zodpovedného štátu je dané kritériami, obsiahnutými v Kapitole III, pričom takýto zodpovedný štát sa určí na základe situácie, existujúcej v čase podania žiadosti o azyl (čl. 5 ods. 2 Dublinského nariadenia). Krajský súd uviedol, že to v praxi znamená, že zodpovedný štát (v prípade žiadateľa, ktorý je plnoletou osobou a nejde o rodinného príslušníka utečenca, ktorému iný štát poskytol ochranu) sa určuje iba raz a to pri podaní jeho prvej žiadosti o azyl, pričom sa pri určení zodpovedného štátu vychádza zo zisteného stavu veci (v čase podania prvej žiadosti o azyl). Napriek tejto zásade platí princíp, podľa ktorého môže ktorýkoľvek štát prevziať zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl (čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia).

Krajský súd uviedol, že z obsahu spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľa na základe víza udeleného Maďarskom (na obdobie od 7.8. do 7.10.2006) zdržiaval v tomto štáte, kde sa prvý raz - 12.10.2006 (t.j. 5 dní po ukončení platnosti predmetného víza) pokúsil získať medzinárodnú ochranu. Táto jeho žiadosť bola maďarskými úradmi zamietnutá, avšak získal povolenie k pobytu v Maďarsku na obdobie do 11.4.2009. Dňa 5.11.2008 v Maďarsku opätovne požiadal o azyl, avšak vzhľadom ku skutočnosti, že jeho následný pobyt bol neznámy, konanie bolo zastavené. Podľa krajského súdu bez ohľadu na skutočnosť, či sa Maďarsko rozhodujúc o jeho prvej žiadosti o azyl, stalo štátom zodpovedným za posúdenie jeho prvej žiadosti o azyl na základe čl. 9 ods. 4 (prvý pododstavec) Dublinského nariadenia - za použitia odsekov 1. - 3. resp. na základe čl. 13 nariadenia, tým, že vo veci rozhodlo (dokonca opakovane), stalo sa štátom zodpovedným za posúdenie aj prípadných ďalších ním podaných žiadostí o azyl, podaných v ktoromkoľvek

členskom štáte. S poukazom na uvedené, je teda irelevantnou skutočnosť, že navrhovateľovi bolo udelené slovenské povolenie k pobytu, platné do 31.12.2008.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že platnosť slovenského povolenia k pobytu, vydaného navrhovateľovi, skončila pred skončením obdobného povolenia, vydaného Maďarskom.

Avšak ani tento fakt nič nemení na skutočnosti, zodpovednosť štátu za posúdenie podanej žiadosti sa určuje podľa situácie, zistenej pri podaní prvej žiadosti o azyl a ostáva zachovaná aj pri podaní prípadných ďalších žiadostí o azyl.

Z uvedeného je podľa krajského súdu zrejmé, že odporca, rozhodujúc o navrhovateľovej žiadosti o azyl zo dňa 29.5.2011 za použitia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyl zistil, že na konanie o tejto žiadosti je príslušné Maďarsko, postupoval správne.

Krajský súd uviedol, že správnosť postupu uznalo aj Maďarsko, ktoré na základe žiadosti odporcu listom č 11729JM zo dňa 16.6.2011 s poukazom na čl. 16 ods. 1 písm. e/ dublinského nariadenia akceptovalo jeho žiadosť o spätné prijatie navrhovateľa do Maďarska a o prevzatie zodpovednosti za posúdenie navrhovateľovej žiadosti.

K námietke navrhovateľa, že odporca v rozhodnutí neuviedol podľa ktorého konkrétneho článku Dublinského nariadenia vo veci rozhodol, krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko výrok rozhodnutia obsahuje v zmysle § 47 ods. 2 Správneho poriadku uvedenie konkrétneho zákonného ustanovenia zákona o azyle, na základe ktorého odporca vo veci rozhodol. Z odôvodnenia rozhodnutia je zjavné, že odporca zistil, že navrhovateľ sa v minulosti pokúsil získať medzinárodnú ochranu v Maďarsku a že s poukazom na uvedené začal konanie o prevzatie zodpovednosti za posúdenie jeho žiadosti o azyl Maďarskom. Z odôvodnenia tiež vyplýva, že rozhodol s poukazom na čl. 16 ods. 1 písm. e/ Dublinského nariadenia, podľa ktorého maďarská strana súhlasila s prevzatím samotného navrhovateľa na svoje územie a že prevzala zodpovednosť za posúdenie jeho žiadosti. Z uvedeného je preto podľa krajského súdu zjavné na základe akého ustanovenia zákona o azyle a Dublinského nariadenia vo veci rozhodol. Nad rámec uvedeného krajský súd poukázal na to, že ani štandardný formulár pre žiadosť o spätné prijatie žiadateľa o azyl používaný členskými štátmi neobsahuje odôvodnenie, na absenciu ktorého navrhovateľ v opravnom

prostriedku poukazuje. Pretože odporca podľa krajského súdu správne dospel k názoru, že na prejednanie navrhovateľovej žiadosti o azyl je príslušné Maďarsko, lebo Maďarsko súhlasilo so späť vzatím navrhovateľa na jeho územie a teda aj prevzalo zodpovednosť za posúdenie predmetnej žiadosti a pretože odporca v rozhodnutí správne uviedol zákonné ustanovenia na základe ktorých rozhodol (pričom uvedenie konkrétneho ustanovenia Dublinského nariadenia, na základe ktorého odporca vyzval maďarskú stranu k prevzatiu zodpovednosti za prejednanie navrhovateľovej žiadosti) nie je vadou, krajský súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne a zákonné.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa navrhovateľa rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Poukázal na to, že navrhovateľ mal v čase od 16.4.2007 do 11.4.2009 na území Maďarskej republiky udelený pobyt, nakoľko mu bola poskytnutá dočasná ochrana.

Dňa 29.5.2011 požiadal o udelenie azylu na území SR.

Podľa čl. 9 ods. 4 Nariadenia rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003 ak je žiadateľ o azyl držiteľom iba jedného alebo niekoľkých povolení na pobyt, ktorých platnosť sa skončila pred menej ako dvoma rokmi, alebo jedného alebo niekoľkých víz, ktorých platnosť sa skončila pred menej ako šiestimi mesiacmi a ktoré mu skutočne umožnili vstup na územie členského štátu, uplatňujú sa ods. 1, 2 a 3 dovedy, kým žiadateľ neopustí územia členských štátov.

Ak je žiadateľ o azyl držiteľom jedného alebo niekoľkých povolení na pobyt, ktorých platnosť sa skončila pred viac ako dvoma rokmi, alebo jedného alebo niekoľko víz, ktorých platnosť sa skončila pred viac ako šiestimi mesiacmi a ktoré skutočne umožnili vstup na územie členského štátu, a ak neopustil územia členského štátu, je zodpovedný ten členský štát, v ktorom je podaná žiadosť o azyl.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že kritériá uvedené v § 9 ods. 4 Dublinského nariadenia boli v prípade navrhovateľa splnené. Keďže Maďarská republika stratila zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl v tomto prípade, je rozhodnutie odporcu nezákonné a nie je v súlade s Dublinským nariadením.

Podľa navrhovateľa je zrejmé, že pobyt navrhovateľa na území Maďarskej republiky, ktorý mu bol udelený na základe poskytnutia dočasnej ochrany, v čase podania žiadosti o azyl na Slovensku už nebol viac ako dva roky platný. Toto povolenie na pobyt mu skutočne umožnilo vstup na územie členského štátu, čiže sa na území Maďarskej republiky zdržiaval. Po skončení platnosti povolenia na pobyt v Maďarsku neopustil krajiny Európskej únie a zotrval na jej území aj bez oprávnenia.

Podľa navrhovateľa povinnosťou odporcu bolo uviesť, ktorý článok Dublinského nariadenia aplikoval, keď určil, že zodpovedným členským štátom za posúdenie žiadosti o azyl je Maďarská republika a uviesť, ktoré kritérium uvedené v Dublinskom nariadení aplikoval.

Z tohto dôvodu navrhovateľ namietal, že rozhodnutie odporcu je nedostatočne odôvodnené.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril písomne tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Odporca uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu.

Článok 5 ods. 2 Nariadenia rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003 upravuje, že členský štát zodpovedný podľa kritérií sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ o azyl po prvýkrát podal svoju žiadosť v členskom štáte. Odporca poukázal na to, že nie je sporné, že žiadateľ podal po prvýkrát svoju žiadosť o azyl v Maďarskej republike. To znamená, že práve vtedy bolo treba pristúpiť k úvahe a následne k aplikácii príslušného kritéria podľa kapitoly III Dublinského nariadenia, a to preto, lebo žiadateľ žiadal o azyl v členskom štáte po prvý raz. Na Slovensku žiadal o azyl dňa 29.5.2011, čo bolo na území EÚ v poradí tretíkrát. Odporca sa preto domnieva, že na posúdenie jeho žiadosti sa už nemôže aplikovať žiadne z hierarchie kritérií upravených v kapitole III, nakoľko Dublinské nariadenie neupravuje kritériá na určenie zodpovednosti

v situácii, keď žiadateľ o udelenie azylu tretíkrát v členskom štáte (zodpovedný členský štát podľa daných kritérií sa určuje iba vtedy, keď žiadateľ žiada o azyl po prvýkrát v členskom štáte.)

Odporca poukázal na to, že Dublinské nariadenie predpokladá, že žiadosť o udelenie azylu posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií označený ako zodpovedný. V čase podania prvej žiadosti o azyl to bolo Maďarsko a Maďarsko aj v súčasnosti s prevzatím zodpovednosti súhlasilo a túto vôľu prejavilo akceptačným listom zo dňa 16.6.2011.

Odporca k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že ak by aplikovali hierarchiu kritérií podľa Dublinského nariadenia, ako to navrhuje navrhovateľ, konkrétne čl. 9 ods. 4, na ktorý sa odvoláva, zodpovedným by muselo byť Francúzsko a nie Slovensko, nakoľko právo na pobyt v Maďarsku plynulo od 16.4.2007 do 11.4.2009, právo na pobyt vo Francúzsku plynulo od 6.4.2008 do 27.1.2010, t.j. prešiel 1 rok a 4 mesiace od jeho skončenia do podania žiadosti o azyl v SR, a právo na pobyt v SR plynulo od 15.4.2008 do 11.11.2009, prešiel 1 rok a 6 mesiacov. Od skončenia práva na pobyt vo Francúzsku a na Slovensku do podania žiadosti o azyl v SR neuplynuli ešte dva roky a vzhľadom na dĺžku pobytu, ktorá bola dlhšia v prípade Francúzska, by Francúzsko prevzalo zodpovednosť.

Odporca však vyjadril presvedčenie, že uvedená hierarchia kritérií podľa čl. 9 ods. 4 Dublinského nariadenia nemala byť v tomto prípade použitá.

K námietke navrhovateľa, že povinnosťou odporcu bolo uviesť, ktoré kritérium Dublinského nariadenia aplikoval, odporca uviedol, že odporca neaplikoval žiadne z kritérií. Odvoláva sa vo svojom rozhodnutí na čl. 16 ods. 1 písm. c/ Dublinského nariadenia a odkazuje na § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle, z ktorých vyplýva zodpovednosť Maďarska prijať žiadateľa späť, nakoľko navrhovateľovu žiadosť o azyl zamietlo a ten sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt. Zodpovednosť Maďarska za posúdenie navrhovateľovej prvej žiadosti o azyl bola posudzovaná podľa hierarchie kritérií v čase, kedy prvýkrát požiadal o azyl a túto zodpovednosť Maďarska si z Dublinského nariadenia vyvodilo vo svojom správnom konaní. Možno sa teda domnievať, že ide o článok 9 ods. 2, nakoľko navrhovateľ vypovedal, že mal vtedy platné maďarské vízum. Odporca uviedol, že jemu toto vyhodnocovanie neprislúcha, a preto

ani nie je možné označiť v rozhodnutí presné ustanovenie Dublinského nariadenia, ktoré Maďarsku založilo zodpovednosť za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl.

Odporca uviedol, že maďarská strana, ktorá vo veci už rozhodla, je podľa názoru odporcu zodpovedným členským štátom za jeho prijatie späť podľa Dublinského nariadenia a dňa 21.7.2011 bol preto uskutočnený aj transfer navrhovateľa do Maďarska.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. novembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle.

V § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle je uvedené, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Ministerstvo bezodkladne informuje žiadateľa o tom, že zisťuje, či je iný štát príslušný na konanie o jeho žiadosti o udelenie azylu; počas zisťovania neplyní lehota na rozhodnutie. Ministerstvo vo výroku rozhodnutia podľa odseku 1 písm. c) uvedie aj štát, ktorý je príslušný na konanie o udelenie azylu (§ 11 ods. 3 zákona o azyle).

V zmysle § 53b zákona o azyle sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskych spoločenstiev, pričom poznámka pod čiarou odkazuje na dublinské nariadenie.

Členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný (čl. 3 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Podľa čl. 3 ods. 1 Dublinského nariadenia členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný.

Podľa Kapitoly III. čl. 5 ods. 1 Dublinského nariadenia kritériá na určenie zodpovedného členského štátu sa použijú v takom poradí, v akom sú ustanovené v tejto kapitole.

Podľa Kapitoly III. čl. 5 ods. 2 Dublinského nariadenia členský štát zodpovedný podľa týchto kritérií sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, keď žiadateľ o azyl po prvý krát požiadal o azyl v členskom štáte.

Podľa Kapitoly III. čl. 9 ods. 2 veta prvá Dublinského nariadenia ak je žiadateľ o azyl držiteľom platného víza, je za posúdenie žiadosti o azyl zodpovedný ten členský štát, ktorý vydal toto vízum, pokiaľ toto vízum nebolo vydané pri konaní v mene iného členského štátu alebo na základe písomného splnomocnenia iného členského štátu.

Podľa Kapitoly III. čl. 9 ods. 4 (prvý pododstavec) Dublinského nariadenia ak je žiadateľ o azyl držiteľom iba jedného alebo niekoľkých dokladov na pobyt, ktorých platnosť sa skončila pred menej ako dvoma rokmi, alebo jedného alebo niekoľkých víu, ktorých platnosť sa končila pred menej ako šiestimi mesiacmi a ktoré mu skutočne umožnili vstup na územie členského štátu, uplatnia sa odseky 1, 2, a 3 dovtedy, kým žiadateľ neopustí územia členských štátov.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o azyle na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný predpis.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že navrhovateľ požiadal na území SR o azyl dňa 29.5.2011 z dôvodu obavy o svoj život v krajine pôvodu, kde je vojnový konflikt.

Navrhovateľovi boli odňaté daktyloskopické odtlačky prstov a následne ich preverení bolo zistené, že navrhovateľ už v minulosti požiadal o azyl na území iného členského štátu, a to v Maďarskej republike.

Podľa vyjadrenia navrhovateľa, ktoré vyplýva z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 22.6.2011, navrhovateľ požiadal o azyl v Maďarsku v roku 2006.

Dňa 7.6.2011 bolo začaté konanie o prevzatie zodpovednosti podľa Dublinského nariadenia, v rámci ktorého odporca kontaktoval Úrad pre migráciu a občianstvo so žiadosťou o vzatie späť a posúdenie žiadosti o udelenie azylu.

Odporca dňa 30.6.2011 vydal rozhodnutie, ktorým žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú, s odôvodnením, že žiadateľ naplnil podmienky čl. 16 ods. 1 písm. e/ Dublinského nariadenia a dňa 17.6.2011 Maďarská republika ako členský štát zodpovedný

za posúdenie žiadosti o azyl, rozhodla prijať naspäť menovaného, ktorého žiadosť o azyl zamietla a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia, čím súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Vzhľadom na uvedené bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle z dôvodu príslušnosti iného členského štátu (Maďarská republika) na posúdenie žiadosti.

Podľa čl. 1 Dublinského nariadenia toto nariadenie ustanovuje kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov.

Dublinské nariadenie predpokladá, že žiadosť o udelenie azylu posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií označený ako zodpovedný.

Ako správne uviedol krajský súd určenie zodpovedného štátu je dané kritériami, obsiahnutými v Kapitole III. (**HIERARCHIA KRITÉRIÍ**). Z článku 5 ods. 1 Dublinského nariadenia vyplýva, že kritériá na určenie zodpovedného členského štátu sa použijú v takom poradí, v akom sú ustanovené v tejto kapitole.

Členský štát zodpovedný podľa týchto kritérií sa určí na základe situácie existujúcej vtedy, ak žiadateľ o azyl po prvýkrát podal svoju žiadosť o azyl v členskom štáte (článok 5 ods. 2 Dublinského nariadenia).

Z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území SR dňa 29.5.2011 z dôvodu vypuknutia občianskej vojny a bojov na ulici.

Z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 7.6.2011 bolo v prípade navrhovateľa začaté konanie o prevzatie zodpovednosti podľa dublinského nariadenia, v rámci ktorého odporca kontaktoval maďarský Úrad pre migráciu a občianstvo so žiadosťou o vzatie späť a posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu.

Dňa 30.6.2011 odporca vydal rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle. Podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle odporca rozhodol, že v prípade cudzinca je príslušná na konanie o udelenie azylu Maďarská republika.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že žiadateľ naplnil podmienky čl. 16 ods. 1 písm. e/ Dublinského nariadenia, sa dňa 17.6.2011 Maďarská republika, ako členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, rozhodla prijať naspäť navrhovateľa, ktorého žiadosť o azyl zamietla a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia, čím súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie.

Navrhovateľ už v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namieta, že napadnuté rozhodnutie odporcu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne odôvodnené.

Uviedol, že napriek tomu, že mu Maďarská republika v minulosti poskytla ochranu, táto trvala však od 16.4.2007 do 11.4.2009, v čase podania žiadosti o azyl na území SR, teda uplynulo viac ako dva roky od skončenia platnosti ochrany ako aj udelené pobytu v Maďarsku, Maďarsko teda nemá podľa čl. 9 ods. 4 Dublinského nariadenia zodpovednosť za posúdenie jeho žiadosti. Taktiež namieta, že ani žiadne iné kritériá ustanovené Dublinským nariadením nie je možné aplikovať na prípad navrhovateľa. Podľa navrhovateľa je teda zrejmé, že odporca nesprávne právne vec posúdil ako aj nedostatočne odôvodnil, keďže nie je zreteľné, prečo postupoval postupom

uvedeným v rozhodnutí. Žiadal preto, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd vyhodnotil námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku za nedôvodné a rozhodnutie odporcu ako zákonné a správne potvrdil.

Krajský súd sa pritom námietkou navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu nie je dostatočne zdôvodnené a nie je zrejmé, ako dospel k určaniu zodpovednosti Maďarskej republiky za posúdenie navrhovateľovej žiadosti, nezaoberal naopak sám vyhľadával právne dôvody, na odôvodnenie rozhodnutia odporcu.

Podľa odvolacieho súdu, nedostatok zdôvodnenia rozhodnutia odporcu, prečo došlo k určaniu zodpovednosti Maďarskej republiky za posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu na území SR bez uvedenia konkrétnych kritérií, za použitia ktorých rozhodol, spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože tak navrhovateľovi ako ani súdu preskúmavajúcemu napadnuté rozhodnutie odporcu nebola známa úvaha, ktorou sa správny orgán pri rozhodovaní riadil. Tento nedostatok nebolo možné odstrániť ani dodatočným zdôvodňovaním takéhoto postupu zo strany odporcu (vo forme vyjadrení k opravnému prostriedku resp. odvolaniu voči rozsudku krajského súdu), ktorými reagoval na námietky navrhovateľa.

Odvolací súd na rozdiel od krajského súdu totiž dospel k záveru, že odporca svoje rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle a určenie zodpovednosti Maďarskej republiky za posúdenie jeho žiadosti podľa § 11 ods. 3 Zákona o azyle nezdôvodnil spôsobom, ktoré jednak vyplývajú zo všeobecne uznávaných právnych princípov administratívneho konania, a to najmä právo oboznámiť sa s odôvodnením administratívneho aktu (Rezolúcia Výboru ministrov Rady Európy č. /77/ 31 z 28. septembra 1977), ale vzhľadom na námietky navrhovateľa ohľadne existencie pobytov udelených navrhovateľovi či už zo strany SR alebo iných členských štátov (ako napokon uvádza aj odporca vo vyjadrení

k odvolaniu navrhovateľa), sa javí napadnuté rozhodnutie odporcu ako rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o azyl podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle ako neprípustnej a rozhodnutie o tom, že v prípade cudzinca je príslušná na konanie Maďarská republika je rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd.

V danom prípade navrhovateľ ani súd preskúmavajúci napadnuté rozhodnutie odporcu nenachádza žiadnu odpoveď na otázku, podľa akých kritérií Dublinského nariadenia došlo k určeniu zodpovednosti Maďarskej republiky za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl a rozhodne odpoveďou na túto otázku nemôže byť, že Maďarská republika v končnom dôsledku zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl prevzala.

Tento nedostatok nemôže byť konvalidovaný ani dodatočným vyjadrením odporcu, resp. úvahou krajského súdu, ktorý nemôže nahrádzať úvahu správneho orgánu. Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie správneho orgánu vzhľadom na uvedený nedostatok je arbitrárnym rozhodnutím, ktoré je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

Obmedzenie sa v dôvodoch rozhodnutia odporcu len na skutočnosť, že žiadateľ naplnil podmienky čl. 16 ods. 1 písm. e/ Dublinského nariadenia a Maďarská republika sa stala dňa 17.6.2011 zodpovedným členským štátom za prevzatie navrhovateľa, súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie, na základe čoho odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o azyl ako neprípustnú, podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle nie je možné považovať za postačujúce zdôvodnenie rozhodnutia.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250l ods. 2 v súvislosti s § 250ja ods. 3 OSP).

Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketárnym spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

Z ustanovenia § 52 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami (spočívajúcimi v tom, že sa správny orgán dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku), pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

S poukazom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 220 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia, ktoré si uplatnil, ich nevyčísľil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP. Odporca nemá zo zákona právo na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová